

Sygn. akt II UK 261/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku M. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 października 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 23 stycznia 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. odstępuje od obciążenia M.S. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 stycznia 2013 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] uwzględnił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w L. od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 19 września 2012 r. i oddalił odwołanie M. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w L. z dnia 4 czerwca 2012 r. w przedmiocie odmowy przyznania prawa do emerytury. Według ustaleń Sądu Apelacyjnego ubezpieczony nie wykazał okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach wynoszącego co najmniej 15 lat.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego – art. 184 i art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 3 ze zm.) przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że praca monterów konstrukcji stalowych na wysokości jest pracą w warunkach szczególnych tylko wówczas, gdy jest wykonywana przez pracowników mających kwalifikacje spawacza. W ramach podstawy obejmującej naruszenie przepisów postępowania skarżący zarzucił naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zakresie oceny dowodów na okoliczność wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Zaskarżył wyrok Sądu drugiej instancji w całości i wniósł o jego uchylenie oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w [...].

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnił przez wskazanie na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego związanego z koniecznością ustalenia, czy dopuszczalne jest zakwestionowanie wiarygodności wystawionego przez pracodawcę świadectwa pracy w szczególnych warunkach ze względu na nieumieszczenie w nim daty wystawienia. Jednocześnie skarżący odwołał się do określenia skargi jako oczywiście uzasadnionej, podnosząc, że do naruszenia przepisów wskazanych w pierwszej podstawie skargi doszło wskutek błędnego uznania, że w spornym okresie od dnia 10 listopada 1973 r. do dnia 31 maja 1994 r. ubezpieczony nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach.

W odpowiedzi na skargę organ ubezpieczeń społecznych wniósł o nieprzyjęcie jej do rozpoznania, a ostatecznie o oddalenie i zasądzenie od ubezpieczonego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący powołał się na przyczyny kasacyjne ujęte w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., w związku z czym należy wskazać, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego skarżący powinien wywieść i uzasadnić problem prawny w sposób zbliżony do tego, jaki przyjęty jest przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd drugiej instancji na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.). W związku z tym problem postawiony do rozstrzygnięcia musi być postawiony na tle dokonanych ustaleń (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, niepubl. i postanowienia z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203, z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, niepubl. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., III UK 98/12, niepubl.). Nawiązując do wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej kontrowersji dotyczących dokonanych w sprawie ustaleń i oceny dowodów, oraz do powiązania we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zagadnień wykładni przepisów prawa materialnego z nieustalonym w sprawie stanem faktycznym, należało uznać, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania był próbą obejścia zakazu przewidzianego w art. 398³ § 3 k.p.c.

Niezbędna jest także uwaga, że równoczesne powołanie się przez skarżącego na oczywistą zasadność skargi nie wspiera wniosku o przyjęcie jej rozpoznania, jako opartego wówczas na wykluczających się przesłankach. Skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałyby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, że konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ k.p.c.), o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 102 k.p.c.